

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Ἰνδικὰ ἀποφθέγματα.

Ἐπὶ τὸν ἀδάμας συνδεθῆ μολυβδίνῳ κοσμή-
ματι καὶ οὐχὶ χρυτῷ, ὡς ἐμπρέπει αὐτῷ, ὁ μὲν
ἀδάμας οὐδαμῶς ἀμαυροῦται, κατηγορεῖται δ' ὁ
τεχνουργός. Ὅταν ὁ θρασιλεύς τοὺς ἀξίους καὶ
ἰκανοὺς συμβούλους περιφρονεῖ, προκρίνων τοὺς
χαμπερεῖς καὶ ἀμοίρους ἀξίας τινός, τοῦτο δὲν
εἶναι ὄνειδος ἐκείνων, ἀλλὰ τοῦ βασιλέως.

Ἄϊπος, τὸ ὄπλον, ἡ ἐπιστήμη, ἡ κιθάρα,
ἡ γλῶσσα, ἡ γυνή, συμμορφοῦνται πρὸς τὸν
κύριον αὐτῶν. Ἐχουσιν ἀξίαν, ἂν ὁ κύριός των
δὲν στερεῖται τοιαύτης

Ἄνθρωπος δὲν κρίνεται ἐκ τῆς καταγωγῆς
του, ἀλλ' ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀρετῆς. Τὸ μὲν
σπικρὸν νῆμα γεννᾶται ἐκ σκολιῆκος· ὁ δὲ χρυ-
σὸς ἐκ χλωμάτος· ἡ δὲ ἄγρωστις ἐκ βοεῖας τρι-
χός· ὁ δὲ λωτὸς ἐξ ἰλύος.

Δὲν πρέπει νὰ συνάπτῃ τις φιλίαν πρὸς ἐχ-
θρὸν, καίτοι προθυμότερον πρὸς τοῦτο δεικνύ-
μενον. Τὸ ὕδωρ καὶ θερμανθὲν, σθεννύει τὸ θερ-
μὸν πῦρ.

Ἡ τοῦ κακοῦ φιλία ἕμοία ἐστὶ στάμνῳ ἐκ πη-
λοῦ, ἣτις εὐκόλως μὲν διαρρήγνυται, δυσκόλως
δ' ἐπανορθοῦται· ἡ δὲ τοῦ ἀγαθοῦ φιλία ὁμοία
ἐστὶ στάμνῳ ἐκ χρυσοῦ, ἣτις δυσκόλως μὲν διαρ-
ρήγνυται, εὐκόλως δ' ἐπανορθοῦται. N.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Τὴν Ἑλλάδα θεοβίως θὰ ἐνθυμεῖτο ὁ τῆς
Ἰσπανίας θρασιλεύς Ἀλφόνσος ὁ Γ', ὅτε ἔλεγε
τὸ ἀσεβὲς ἐκεῖνο: « Ἄν ὁ Θεὸς μὲ εἶχε συμβου-
λευθῆ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς κτίσεως, ὁ κόσμος
θὰ ἦτο ἀπλούστερος καὶ καλλιώτερα διατεταγ-
μένος. » Ὁ Ἀλφόνσος πρέπει νὰ ἦτο φιλέλληνας.
(Εἰρηναῖος Ἀσώπιος).

* Οἱ σχολαστικοὶ μας ὠνόμασαν, πιθανῶς,
τὸ μανδύλιον *ρίνδμακτρον*, διότι μόνῃ ἡ μῦτη
των συγκινεῖται καὶ τρέχει, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς
οὐδέποτε ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην ν' ἀπομά-
ξωσιν. (Ε. Δ. Ροῦθης).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Δύναται τις νὰ λησμονῆσῃ τὸ ὄνομά του;

Ὁ Dumas ἀποκρίνεται ναί. Κύριός τις, διη-
γεῖται που, μέλλων νὰ ὑπογράψῃ συμβόλαιον,
ἐλησμονῆσε τὸ ὄνομά του. Θρόμβοι ἰδρωτὸς ἔρ-
ρεον ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ ταλαιπώρου, ὅστις
μάτην διασκελιζόμενος καὶ τρέχων ἄνω καὶ κάτω

τὴν ἠγωνίζετο νὰ ἐνθυμηθῇ αὐτό. Καὶ ἂν κατὰ
καλὴν τύχην, προστίθῃσιν ὁ Dumas, δὲν ἐκά-
λει τις αὐτὸν κατ' ὄνομα, ἤθελε καταισχυθῆ
ὁμολογῶν ὅτι ἠγνοεῖ πῶς ὠνομάζετο.

Εὐγενῆς πράξις.

Τὸ ἐπόμενον ἀγνωστον ἀνεκδοτον ἐκκοινοποιήθη ἡμῖν ὑπὸ
τοῦ ἐν Λιθόρρω συνδρομητοῦ τῆς Ἑστίας κ. Π. Γ.
Σ. τ. Δ.

Κατὰ τὴν πρώτην δεκαετίαν τοῦ αἰῶνος, καθ'
ὃν καιρὸν ὁ Δημήτριος Μουρούζης ἦν παντοδύ-
ναμος ἐν Κωνσταντινουπόλει, καθὸ Μέγας τοῦ
Διθανίου Διερχμενεὺς, καὶ ἔχαιρε τὴν ἰδιαιτέραν
τοῦ Σουλτάνου εὐνοίαν, ἔζη ἐκεῖ καὶ ὁ Χαντζερ-
ρῆς, ἀνὴρ μὲν πεπικιδευμένος, ἀλλὰ πανουργος
καὶ εἰς τὴν ῥαδιουργίαν ἐπιρρέπης. Ὁ Μουρού-
ζης ἐζήτησε τὸν διορισμὸν τοῦ Χαντζερρῆ εἰς
τὴν θέσιν Αὐθέντου τῆς Μολδαβίας, ὁ Βεζύρης
δὲ, φίλος ὢν τοῦ Μουρούζην, τῷ ἐξέφρασε τὴν ἀ-
πορίαν του, ὅτι μεσιτεύει ὑπὲρ ἀσπόνδου ἐχθροῦ
του ἐν τῷ κρυπτῷ. Καὶ πράγματι, δὲν παρήλθε
πολύς καιρὸς καὶ ὁ Βεζύρης ἐγχειρίζει τῷ Μου-
ρούζην καταμήνυσιν (ἀρτζοχάλ) εἰς τὴν Ὑψηλὴν
Πύλην, προσαχθεῖσιν κατ' αὐτοῦ παρὰ τοῦ Χαν-
τζερρῆ, καὶ—ἰδὲ, τῷ λέγει, τοῦτο τὸ ἐγγραφοῦν,
ἵνα ἐννοήσῃς διατὶ σοὶ ἐξέφρασα τὴν ἀπορίαν
μου ὅταν ἐμεσίτευσας ὑπὲρ τοῦ Χαντζερρῆ καὶ
διατὶ δὲν θέλω τὴν προαγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου
τούτου. Ἄλλ' ὁ Μουρούζης, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν
τρομερὰν ἐκείνην καταμήνυσιν, τῷ λέγει—σοῦ
ζητῶ καὶ πάλιν τὸν διορισμὸν του καὶ τὸν ζητῶ
εἰς χάριν πρὸς ἐμέ. Εἶσαι παράξενος (ἀδζαήπ),
τῷ λέγει ὁ Βεζύρης· δὲν ἐννοῶ τὸν λόγον τῆς
ἐπιμονῆς σου... Ἄντὶ νὰ ἐκδώσωμεν τὴν κα-
ταδίκην ἣτις τῷ ἀξίζει, σὺ ζητεῖς θέσεις δι'
αὐτόν. Ἐχει οἰκογένειαν, ἀπάντησεν ὁ Μουρού-
ζης, εἶνε πτωχός. Ἡ λύπη τὴν ὁποίαν, κατό-
πιν τῆς ἐμῆς διαγωγῆς πρὸς αὐτόν, θὰ αἰ-
σθάνεται, σκληρὰ τιμωρία ἔσεται πρὸς αὐ-
τόν. Ἄλλως τε δὲ ἰκανώτατος ὢν, θὰ γίνῃ ὠ-
φέλιμος τόσον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅσον καὶ
εἰς τὸ Ὑψηλὸν Δεβλέτι. Ἐπιμένω λοιπὸν αἰ-
τούμενός σοι τὴν χάριν ταύτην, παρακαλῶ δὲ δι'
ἐμοῦ αὐτοῦ νὰ τῷ γείνη ἡ κοινοποιήσις τοῦ διο-
ρισμοῦ του. Ἄς ἦναι, λέγει ἐπὶ τέλους ὁ Βεζύ-
ρης, τὴν δ' ἐπιούσαν ἔλαθεν ὁ Μουρούζης τὸ φερ-
μάνι δι' οὗ ὁ Χαντζερρῆς ἐστέλλετο Αὐθέντης
εἰς τὴν Μολδαβίαν.

Τότε τὸν προσκαλεῖ ὁ Μουρούζης εἰς τὴν οἰ-
κίαν του καὶ τῷ δεικνύει τὴν καταμήνυσιν ἣν
κατ' αὐτοῦ εἶχε προσάξει εἰς τὸ Διβάνι, ἐρω-
τῶν αὐτόν ἂν γνωρίζῃ τὸ ἐγγραφοῦν. . . Ἐμ-
βρόντητος ὁ Χαντζερρῆς γενόμενος ἐπὶ τοιαύτη
ἀπροσδοκῆτῳ τροπῇ τῆς σκευωρίας του, ἔπεσεν
εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μουρούζην, κλαίων καὶ ἰκε-
τεύων νὰ τῷ συγχωρήσῃ τὴν ἀπονενομημένην
του πράξιν καὶ νὰ μὴ τὸν καταστρέψῃ, χαρι-

ζόμενος εἰς τὴν ἀθώων πτωχὴν οἰκογένειάν του. Ὅχι, τῷ λέγει οὗτος, οὐδὲν τι δύναμαι τοῦ λοιποῦ, ἡ διαγωγή σου εἶνε ἀξιοποινος, ἡ δὲ καταδίκη σου ἤδη ἐξεδόθη. Ἐχω ἐδῶ τὸ ὑψηλὸν σουλτανικὸν φερμάνι. . . Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ δυστυχὴς Χαντζερῆς, ὡσεὶ αἰσθανόμενος ἤδη περὶ τὸν τράχηλόν του τὸ σχοινίον, ἔμεινε ἀναίσθητος. Συνελθὼν μετ' ὀλίγον εἰς ἑαυτὸν, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Μουρούζη, καὶ ἰδὼν ὁποῖον εἶδους φερμάνι ἐκράτει οὗτος εἰς τὰς χεῖράς του, ἐλειπομένης τὸ δεύτερον ἐκ τῆς ἄκρας συγκινήσεως. Ἐκαστος φωνάζεται τὰ περικιόμενα. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Χαντζερῆς ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συνήθους γνωστῆς πομπῆς εἰς Μολδαυίαν, ὅπου πράγματι διέπρεψεν. Κατόπιν κατεῖχεν ἐν Κωνσταντινουπόλει θέσιν ἐπίσης ὑψηλὴν καὶ κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἐπαναστάσεως ἐδραπέτευσεν εἰς Ῥωσίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐν Μόσχᾳ ἐν γήρατι βαθεῖ, οὐχὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ὁ δὲ υἱὸς του Τηλέμαχος ἦν ὁ γνωστός καὶ διακεκριμένος διερμηνεὺς ἐκεῖνος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ῥωσικῆς Πρεσβείας, ὅστις ἐτελεύτησεν ὀλίγον πρὸ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου.

Εὐφυῆς κλοπή.

Ἐν Κίνα συμβαίνει ἀπὸ τινος τὸ ἀκόλουθον περίεργον. Πολλοὶ τῶν Σινῶν ἀπώλεσαν τὸν μακρὸν καὶ προσφιλῆ πλόκαμον, ὅστις κρέματα ὑπερφάνως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ἐν εἴδει ὄψεως. Εὐρωπαῖοι ἔμποροι κομῶν κόπτουσιν αὐτοὺς λαθραῖως, ὅπως ὑπηρετήσωσι τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν τῆς ἡμετέρας Ἡπείρου, οἱ δὲ Σῖναι, μὴ ὑποπτευόμενοι τὸν λόγον καὶ τὸν τρόπον τῆς περιέργου ταύτης πλοκαμοκοπῆς, ἀποδίδουσιν αὐτὴν εἰς δαίμονας.

Ἀμερικανικὴ πυρκαϊά.

Ὁ κ. Τάκερμαν, ἐν τῷ συγγράμματί του «Ὁ Ἕλληνας τῆς σήμερον» διηγεῖται τὸ ἐπόμενον ἐπεισόδιον τοῦ ἀπὸ Βρεντησίου εἰς Πειραιᾶ διάπλου του. «Τὸ πλοῖον (Ἀμερικανικὸν πολεμικὸν) διέτρεχε δέκα μίλια τὴν ὥραν, ὅτε αἴφνης περὶ μέσας τὰς νύκτας ἀφυπνίσθημεν ἐκ τοῦ ἤχου τοῦ κώδωνος, τοῦ δηλοῦντος τὴν ὑπαρξίν πυρκαϊᾶς. Ταχέως περιβληθέντες τὰ προστυχόντα ἐνδύματα, ὤρμησάμεν πρὸς τὴν θύραν τοῦ θλαμισκοῦ καὶ ἐγενόμεθα θεαταὶ τῆς ἐπομένης σκηνῆς. Τὸ κατάστρωμα ἦν ἤδη πλήρες ναυτῶν ἡμιενδεδυμένων, ἀνυποδῆτων καὶ ἀσκεπῶν, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιώματικὸς, στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ταχέα ἔδιδε προστάγματα, σωλὴν δὲ δερμάτινος ἐπὶ τοῦ πλοίου μέχρι τοῦ παρὰ τὸ πρῶτον ἰστίον μέρους ἐξετείνετο καὶ τὸ ὕδωρ κατέκλυζε τὸ κατάστρωμα» ἄνθρωποι μετὰ πελέκεων καὶ σχοινίων ἐπέτων ὡς φρενήρεις ἀπὸ ἐνὸς τοῦ πλοίου μέρους εἰς ἕτερον, καὶ ἡ ἀπελπιστικὴ διαταγὴ τοῦ ἀποκόψατε τοῦτο, ἀποκόψατε ἐκεῖνο, ἀν-

τῆσι ὡς ψήφισμα θανάτου. Ἡ σκηνὴ αὕτη διήρκεσε περὶ τὰ εἴκοσι λεπτά, ἐπερατώθη δὲ διὰ τοῦ εὐπροσδέκτου προστάγματος: ἐπιστρέψατε εἰς τὰς θέσεις σας, μεθ' ὃ ταχέως τὸ πλοῖον ἐπαυλῆθεν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν· καὶ πρὶν ἢ ἀποσυρθῶμεν, τὸ πᾶν εἶχεν ἡσυχάσει, ὡς εἰ οὐδὲν ἐκτακτὸν συνέβη. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς σκηνῆς ταύτης οὐδ' αὐταὶ αἱ γυναῖκες τὸ παράπαν ἀνησύχησαν, οὔτε τις ἐξ ἡμῶν ἔλαθε τὸν κόπον νὰ ἐρωτήσῃ, πόθεν εἶχε προέλθει ἡ πυρκαϊά, ἢ εἰς ποῖον κίνδυνον εἴχομεν ἐκτεθῆ ἢ ἀπάθεια ἡμῶν αὕτη ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι τῇ προτεραίᾳ ὁ πλοίαρχος εἶχεν εἰπεῖ ἡμῖν ἰδιαιτέρως, ἐὰν τὴν νύκτα ταύτην ἀκούσῃτε ἀσυνήθη τιὰ θόρυβον, μὴ τρομάξῃτε, καθότι σκοπεύω νὰ προσκαλέσω τὸ πλήρωμα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πρὸς ἐκθύμισαν.

Πῶς ἐγευματίζεν ὁ Κυβερνήτης.

Ὡς γνωστὸν ὁ Κυβερνήτης ἦν ὀλιγόσοιτος, τὸ δ' ἐπόμενον ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ἀποσπῶ ἐκ τῶν «Ἱστορικῶν ἀναμνήσεων» τοῦ κ. Ν. Δραγούμη, ὀρίζει καὶ τὸν βαθμὸν τῆς λιτότητος αὐτοῦ. «Ἀναγκασθεὶς ποτε νὰ μεταβῆ ἐξ Αἰγίνης εἰς Πόρον καὶ νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπιούσαν, ἐπέβη εἰς γολέτταν μικρὰν, δύο ἔχων συνοδοῦς, τὸν Γενικὸν Γραμματέα τῆς Ἐπικρατείας καὶ τὸν γράφοντα τὰς ἀναμνήσεις ταύτας. Καὶ ἡ μὲν ἡμέρα ἦτο ὠραία ὁ ἄνεμος ὅμως πνέων ἀντίπρως ἐβίαζε τὸ Σπετσιοτικὸν σκαφίδιον νὰ ἐναλλάττῃ ἀδικόπως ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς πρὸς τὴν προσήνεμον τὰς λευκὰς πτέρυγας καὶ νὰ λοξοδρομῇ. Βραδέως ἄρα ἐχωροῦμεν ἐπὶ τὰ πρόσω καὶ ὁ πεπτικώτατος νεανικὸς στόμαχός μου ἐσπαράττετο δεινῶς ὑπὸ τῆς πείνης. Ἀνυπομῶνως δὲ ἀνέμενον τὸ γεῦμα ἢ τὸ πρόγευμα, ὅτε εἶδον τὸν ὑπρέτην τοῦ Κυβερνήτου κρατοῦντα κυαθίσκον καὶ ἡμίκενον φιαλίδα περιέχουσαν ὑγρὸν πρασινωπὸν. Καὶ νομίσας ὅτι ἦτο ἰατρικὸν, ἴσως δὲ καὶ φοβηθεὶς μὴ ἐκ τούτου βραδύνη ἢ τράπεζα, ἔσπευσα νὰ ἐρωτήσω τὸν ὑπρέτην· οὗτος δὲ μειδιῶν ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο τὸ ἐκ ζωμοῦ λαχάνων ῥόφημα, ὅπερ ἀπετέλει ὀλόκληρον τὸ γεῦμα τοῦ Κυβερνήτου.

— Καὶ ἡμεῖς! ἀνεφώνησα μετὰ μεγίστης σπουδῆς.

— Ὑμεῖς, ἐπνελέαθεν ὁ Ἐλθετὸς κλίνας ἐν εἴδει μὲν σεδασμοῦ τὴν κεφαλὴν, πράγματι δὲ ἕνα κρύψῃ εἰρωνικὸν μειδίαμα, ὑμεῖς θὰ γευθῆτε εἰς Πόρον.»

Καὶ τῶντι ἐν Πόρῳ ἐγεύθημεν τὸ ἐσπέρας.

ΕἰΣ ἈΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Ἀνακλήρουν τὴν δημοκρατίαν ἐν τῷ οἴκῳ σου, μετὰ δὲ ταῦτα ζῆτει αὐτὴν ἐν τῇ πόλει, εἶπεν ὁ Λυκούργος πρὸς τὸν προτιμῶντα ἀντὶ τῆς βασιλείας τὴν δημοκρατίαν.